

Arrest

nr. 251 904 van 30 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlages 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienen op 2 juli 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van hun minderjarige Belgische zoon.

Op 7 december 2020, met kennisgeving op 4 januari 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van elk van de verzoekende partijen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.07.2020 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): F. (...)

Nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

Geboortedatum: (...).1985

Geboorteplaats: Nähr Elbared

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische zoon, de genaamde M., G. (...) (RR. 19.(...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument

Als bewijs van zijn identiteit legt betrokkene bij zijn aanvraag een vervallen reisdocument van Libanon voor, “afgeleverd op 18.05.2018 en geldig tem 18.05.2019”.

Aangezien betrokkene geen geldig identiteitsbewijs heeft voorgelegd conform voornoemde wetsartikel voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

De tweede bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.07.2020 werd ingediend door:

Naam: A.A. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

Geboortedatum: (...).1993

Geboorteplaats: Tripoli

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische zoon, de genaamde M., G. (...) (RR. 19. (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel

40bis §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument

Als bewijs van haar identiteit legt betrokkene bij haar aanvraag een vervallen reisdocument van Libanon voor, "afgeleverd op 18.05.2018 en geldig tem 18.05.2019".

Aangezien betrokkene geen geldig identiteitsbewijs heeft voorgelegd conform voornoemde wetsartikel voldoet zij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoekende partijen een kopie van de nieuwe geldige paspoorten van de verzoekende partijen neer.

Zoals ter terechtzitting reeds werd opgemerkt, dient de wettigheid van de bestreden beslissing te worden beoordeeld aan de hand van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad oefent immers een wettigheidscontrole uit in het kader van zijn annulatie bevoegdheid.

Aangezien dit nieuwe stukken betreffen die niet aan het bestuur bekend waren op het moment van de beoordeling, kan de Raad met deze stukken geen rekening houden en worden deze thans uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 40 ter, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitelijke vaststelling (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het redelijkheidsbeginsel houdt verder in dat een

bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

* * *

De bestreden beslissing weigert het verblijf aan verzoeker om één enkele reden (stuk 1a en 1b): "Aangezien betrokkene geen geldig identiteitsbewijs heeft voorgelegd conform voornoemde wetsartikel, voldoet hij/zij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie." Deze argumentatie is evenwel niet correct. 2.1. Algemeen Artikel 40ter §2, eerste lid, 2° Vw. stelt als volgt: "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen." Artikel 52, §2, 1° Van het Vreemdelingenbesluit stelt vervolgens: § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet Artikel 41, §2 VW stelt op zijn beurt: § 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Artikel 41 VW wordt tot slot uitgevoerd in artikel 47 Verblijfsbesluit, stellende dat: § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten : 1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde. § 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11. Aldus samengevat dient in het kader van het verzoek om gezinshereniging de identiteit van de verzoekende partij in principe bewezen te worden met een paspoort OF identiteitskaart (artikel 42 Vw.). Volgens artikel 52 Verblijfsbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Verblijfswet, dient de verzoekende partij diens identiteit te bewijzen overeenkomstig artikel 41 Verblijfswet. Volgens dat artikel, dat uitgevoerd wordt in artikel 47 Verblijfsbesluit, kan het bewijs van de identiteit ook op andere manieren aangetoond worden, bijvoorbeeld met: een vervallen paspoort een vervallen identiteitskaart een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER een ander bewijs van je identiteit De verblijfsprocedure voor ouders van een minderjarig

Belgisch kind betreft een omzetting van het Zambrano-arrest en is gebaseerd op art. 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09). Ook de regels over bewijs van identiteit voor Unieburgers en hun familie (dus art. 41 Vw) komt voor uit rechtspraak van het HvJ over vrij verkeer (arrest BRAX, HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99; zie ook art. 5, lid 4 Burgerschapsrichtlijn). Er kan bezwaarlijk voorgehouden worden als zou het HvJ plots een andere zienswijze hanteren over de bewijsmodaliteiten inzake identiteit voor ouders van een Belgisch kind (art. 20 VWEU) dan inzake vrij verkeer. Ook op de website van het Agentschap voor Inburgering en Integratie staat dit zo vermeld. Dit geldt des te meer wanneer zulks wordt gelezen in het licht van het belang van het minderjarig Belgisch kind (i.c. 1 jaar oud), waarvan de verzoekers de primaire zorgfiguur zijn, terwijl het belang van het kind bij elke overweging/interpretatie van de overheid primordiaal dient te zijn (art. 24.2 Handvest Grondrechten EU en art. 22bis Grondwet). In het licht van het belang van het kind kan het onmogelijk aanvaard worden dat de regelgeving voor de ouders van een Europees kind anders/moeilijker zou worden beoordeeld dan de regelgeving voor een Belgisch kind. Voormeld begrip 'identiteitsdocument' in artikel 40ter, §2, 2° Vw. dient bovendien ruim te worden geïnterpreteerd, zoals reeds bevestigd door de RvV per arrest nr. 237.127 van 18 juni 2020 (stuk 9). "De Raad leest nergens in artikel 40ter dat de identiteit van een ouder van een minderjarig Belgisch kind moet bewezen worden met een geldig paspoort. Wel is vereist deze bepaling dat een geldig identiteitsdocument wordt voorgelegd. Een identiteitsdocument is een ruimer begrip dan een paspoort. De Raad merkt op dat uit de summiere feitelijke motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom verweerder de door verzoeker overgemaakte Iraakse identiteitskaart niet kan aanvaarden" (stuk 9) Per arrest nr. 213.976 van 13 december 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds dat specifiek ook een nationaal paspoort als identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter, §2, 2° VW. dient te worden beschouwd en aldus afdoende is om een verzoek om gezinshereniging te kunnen indienen. "2.4 verzoeker legt ter ondersteuning van zijn in punt 1.1 bedoelde aanvraag een nationaal paspoort neer dat geldig was tot 13 mei 2018 alsook een bewijs van zijn verwantschap met het Belgische minderjarig kind B.N. (...) In casu heeft verzoeker een geldig identiteitsdocument, zijnde een geldig nationaal paspoort, neergelegd bij de in 1.1 bedoelde aanvraag. Immers legde hij een paspoort neer dat geldig is tot 13 mei 2018. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat hij wel degelijk heeft voldaan aan de wettelijke voorwaarden van voorlegging van een geldig nationaal paspoort bij het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging" (stuk 7) Zulks werd ook per arrest nr. 229.757 van 3 december 2019 door een andere kamer van de Raad bevestigd (stuk 8) De ratio legis van bovenstaande regelgeving is evident dat de identiteit van de ouders van het kind n.a.v. gezinshereniging afdoende duidelijk dient vast te staan alvorens een verblijfsmachtiging wordt toegekend als ouders van dit Belgisch/EU-kind. In casu kan de identiteit van verzoekers echter onmogelijk ernstig worden betwist. Immers staat vast: - dat hun geldige blauwe 'Palestijnse identiteitskaarten' voorliggen (zie infra); - dat een (intussen vervallen) Libanees reispaspoort voorligt; - dat de ambtenaar burgerlijke stand hun identiteit nazag en bevestigde bij inschrijving van de ouders op de geboorteakte van kind Gehad MACHAAL in de registers van de burgerlijke stand; - dat verzoekers ook met hun naam/identiteit expliciet staan opgenomen op de Belgische identiteitskaart van kind Ghead (stuk 3.4); - dat ook de Bank van verzoekers hun identiteit controleerden alwaar elke bank is verplicht om de identiteit van zijn klanten te controleren, hetgeen in casu ook gedaan werd alvorens hun gezamenlijke rekening (waarmee de 207 EUR per persoon werd betaald aan de DVZ) te openen (stuk 3.6). 2.2. Toepassing in casu Verzoekers legden een Libanees reispaspoort voor Palestijnse vluchtelingen voor het geen effectief geldig was van 18.05.2018 tot 18.05.2019. Verzoekers verblijven in een lopende asielpcedure (verzoek internationale bescherming) zodat zij zich niet kunnen begeven naar de Libanese overheid teneinde een verlenging van dit reispaspoort te verkrijgen. Evenwel staat de identiteit van verzoekers helemaal niet ter discussie en is verweerder tevens in het bezit van de blauwe identiteitskaarten van verzoeker dewelke aan vluchtelingen van Palestijnse origine in Libanon worden afgeleverd (stuk 5a en 5b). Dat deze wel degelijk deel uitmaken van het administratief dossier van verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen mag blijken uit stuk 4 waarmee de dienst Openbaarheid Bestuur op 05.01.2021 het administratief dossier van verweerder overmaakte, zulks inclusief deze blauwe identiteitskaarten zoals reeds in het bezit van verweerder sinds 18.10.2018 (stuk 4). Deze voorliggende identiteitskaarten zijn bovendien wel degelijk geldig. UNHCR bevestigde dat deze blauwe identiteitskaarten voor vluchtelingen van Palestijnse origine een blijvende geldigheidsduur hebben (stuk 6): "Palestinian identity cards are issued by the Lebanese Ministry of the Interior to Palestinian refugees, and their descendants, who arrived in the country in 1948. (...) According to a consular officer at the Embassy of the Lebanese Republic in Ottawa, Palestinian identity cards do not have an expiry date and remain valid indefinitely unless the holder becomes a citizen of another country. A representative of the British Refugee Council in London corroborated this information." Kortom, In casu liggen geldige identiteitskaarten voor, ligt een (weliswaar vervallen) reispaspoort voor, terwijl de identiteit van verzoekers werd nagezien door verweerder bij het (lopende) verzoek tot internationale bescherming én werd nagezien door de

ambtenaar burgerlijke stand bij de geboorte van hun kind en inschrijving in de registers van de burgerlijke stand. Aldus kan enerzijds de identiteit van verzoekers niet ernstig in vraag worden gesteld, terwijl de ratio legis bij gezinshereniging met een Belgisch kind louter de correcte identificatie van de ouder van het kind vereist (zie supra). In casu is hier per definitie volkomen aan voldaan. De bestreden beslissing is dan ook strijdig met artikel 40ter, §2 Vreemdelingenwet, alsook strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Daar komt bovenop dat wanneer de belangen van een minderjarig (Belgisch) kind van amper één jaar oud in het belang zijn, waarbij de primaire zorgfiguur aldus per definitie bij het kind moet kunnen verblijven om deze zorg op te nemen, de lat van het zorgvuldigheidsbeginsel d s te hoger ligt en verweerder zich er niet met een standaard motivatie van af mag maken. Verweerder heeft g en rekening gehouden met alle in het administratief dossier voorliggende stukken, waardoor zij onzorgvuldig en kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen en hierbij artikel 40ter Vw. heeft geschonden. Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich ten stelligste op.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40ter, §2, 2  van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht,
- het redelijkheidsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden daar zij stelt dat zij wel degelijk een geldig identiteitsdocument heeft vorgelegd. Er wordt door verzoekende partij gewezen op het intussen vervallen Libanees reispaspoort en de geldige blauwe ‘Palestijnse identiteitskaarten’.

Verweerder wijst erop dat verzoekers op 02.07.2020 een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend in hun hoedanigheid van ouders van een minderjarige Belgische burger en dit in toepassing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1  de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1  tot 3 , mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2  de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4 , mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. (eigen markering)

Artikel 52, §2, 1  van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1  het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;”

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: “Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat de vader en moeder van een minderjarige Belg hun identiteit dienen aan te tonen op grond van een geldig identiteitsdocument.

Ter zake stelt de gemachtigde geheel terecht vast dat door verzoekers een vervallen Libanees reisdocument werd voorgeld, dat afgeleverd werd op 18.05.2018 en geldig is tot en met 18.05.2019.

De gemachtigde stelde aldus vast dat het reisdocument, dat door verzoekers werd vorgelegd, reeds vervallen was op het moment dat de aanvraag werd ingediend, te weten 02.07.2020.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde derhalve geheel terecht dat verzoekende partij nalaat een geldig identiteitsbewijs te overleggen, zodat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. In weerwil van hetgeen verzoekende partij tracht aannemelijk te maken, blijkt uit de uitdrukkelijke motivering van de in casu bestreden beslissing wel degelijk waarom de door verzoekende partij overlegde stukken niet kunnen worden weerhouden als bewijs van haar identiteit. Verzoekende partij toont met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde van de

Staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat de door verzoekende partij overlegde stukken niet kunnen worden beschouwd als identiteitsbewijzen. Verzoekende partij kan zich evenmin dienstig beroepen op het arrest Brax van het Hof van Justitie dd. 25.07.2002.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij geenszins een verblijf van meer dan drie maanden wenst te bekomen op grond van een huwelijk, doch in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. Verzoekende partij bevindt zich derhalve niet in dezelfde feitelijke situatie, zodat zij zich geenszins dienstig kan beroepen op voormeld arrest. Zie in die zin: “Het arrest BRAX stelt onder meer dat een lidstaat geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land, die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, noch ten opzichte van hem een verwijderingsmaatregel nemen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen. In casu kan de verzoekende partij echter niet dienstig naar dit arrest, dat zij overigens verkeerdelijk het arrest Brax noemt, verwijzen, nu zij geenszins een verblijf van meer dan drie maanden wenst te bekomen op grond van een huwelijk, doch omwille van het feit dat zij ouder is van een Belgisch kind, hetgeen niet de situatie betreft die door het genoemde arrest wordt besproken.” (R.v.V. nr. 131 213 van 13 oktober 2014).

Los van de vaststellingen dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedenterwaarde kent, merkt verweerder op dat verzoekende partij niet aantoot dat zij zich in een gelijkaardige of identieke situatie bevindt die eenzelfde conclusie zou rechtvaardigen. De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar het door haar aangehaalde arrest, waarbij de betrokken vreemdeling, in tegenstelling tot verzoeker, wél een identiteitskaart had overlegd. Zie in die zin: “Daar waar de verzoekende partij in dit licht ter terechtzitting tevens verwijst naar rechtspraak van deze Raad, met name de arresten met nummers 116 741 en 116 742, dient er op gewezen dat precedenter in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De Raad dient dan ook niet verder in te gaan op de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak (RvS cass. 16 december 2009, nr. 198.981). De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij zich in een gelijkaardige of identieke situatie bevindt die eenzelfde conclusie zou rechtvaardigen. De verzoekende partij kan niet met dienstig gevolg verwijzen naar voormelde arresten, waarbij de verzoekende partijen overigens afkomstig zijn van respectievelijk Ghana en Afghanistan.” (R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014) Verzoekende partijen stellen vervolgens in hun inleidend verzoekschrift dat er zich in het administratief dossier ook blauwe identiteitskaarten bevinden, dewelke worden afgegeven aan vluchtelingen van Palestijnse origine in Libanon.

Verweerder stelt echter vast dat deze identiteitskaarten niet werden voorgelegd bij het indienen van de aanvraag om gezinshereniging dd. 02.07.2020 en dat deze pas nu, in het kader van het inleidend verzoekschrift, worden voorgelegd.

Verweerder wijst erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Betreffende het gegeven dat de identiteitskaarten zich reeds in het administratief dossier bevonden, wijst verweerder erop dat dit niet volstaat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er geen enkel stuk voorligt dat toelaat het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder de naam F.M. (...) en A.A.A. (...), te vereenzelvigen met de personen die de aanvraag op grond van art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet indienden.

Om dezelfde redenen volstaat het niet dat de bank en de ambtenaar van de burgerlijke stand de identiteit van verzoekers controleerden.

Zie naar analogie:

“In casu dient te worden vastgesteld dat in de aanvraag van 20 mei 2008 om, in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden geen elementen aangebracht worden die aantonen dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om identiteitsdocumenten te verwerven in België. Evenmin legt zij een afschrift neer van haar nationaal paspoort of haar identiteitskaart.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat “het administratief dossier gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken overigens een afschrift bevat van een paspoort op naam van M. C. (...), doch dat de huidige aanvraag niet aantoot dat verzoekster dezelfde persoon is als de persoon waarvan onze diensten een afschrift van het paspoort bezitten” dient te worden opgemerkt dat betreffende overweging kadert in het onderzoek gevoerd door de overheid in het kader van de in artikel 9 ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestipuleerde bepaling dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot. Van de verzoekende partij wordt

enkel gevraagd dat ze bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bewijst te voldoen aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel dat ze aantoonbaar is in een van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit zou zijn van een dossier dat bekend staat onder naam M.C. met een daarbij gevoegd paspoort, doet in casu geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Er dient nog op te worden gewezen dat de verzoekende partij niet toelicht hoe de gemachtigde van de minister, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indient tevens de persoon is die een paar jaar voordien met een destijds geldig paspoort voorzien van een geldig visum het Rijk binnenkwam, indien bij de aanvraag geen identiteitsstuk wordt gevoegd.” (R.v.V. nr. 20.456 dd. 15.12.2008) (onderlijning toegevoegd)

De argumentatie als dat deze blauwe identiteitskaarten voor vluchtelingen van Palestijnse origine volgens UNHCR een blijvende geldigheidsduur hebben, doet hieraan geen afbreuk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekers de schending aanvoeren. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De verzoekende partijen ontwikkelen inhoudelijke argumenten tegen het door de verwerende partij gehanteerde weigeringsmotief en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de kritiek vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoekende partijen een aanvraag tot gezinshereniging indienden in functie van hun minderjarige Belgische zoon, luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet luidt verder:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij de aanvragen indienden in functie van hun minderjarige Belgische zoon en dat zij hierbij beiden een vervallen reisdocument van Libanon voorlegden, geldig tot

en met 18 mei 2019, en dat zij dus geen geldig identiteitsdocument voorlegden hoewel artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet dit uitdrukkelijk vereist.

De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij – verwijzend naar artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst in het Rijk regelt, en naar artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat handelt over de toegang tot het grondgebied maar niet over het verblijf - voorhouden dat uit het feit dat een familielid van een burger van de Unie het Rijk mag betreden op grond van een vervallen paspoort of enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit, mag worden afgeleid dat deze op grond van genoemde stukken een verblijfsaanvraag mogen indienen. Zij tonen niet aan op welke grond hun redenering steunt. De toegang tot het grondgebied, die maximaal voor een periode van drie maand geldt, staat volledig los van de verblijfsreglementering, die het verblijf voor meer dan drie maanden op het grondgebied regelt en waarin toepassing wordt gemaakt van andere voorwaarden dan deze die worden toegepast bij de toegang. De voorwaarden voor de toegang tot het verblijf zijn niet zonder meer van toepassing op het verblijf. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden. De verwijzingen naar artikel 41 van de vreemdelingenwet en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, zijn bijgevolg irrelevant.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet is zeer duidelijk over de voorwaarde van het voorleggen van een geldig identiteitsdocument. De huidige bepaling (zoals hoger geciteerd), ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S. 27 juni 2016, artikel 18).

Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de vreemdelingenwet het volgende omtrent de ouders van minderjarige Belgen: *“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”* Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarden voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind op duidelijke en relevante manier heeft gewijzigd en aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg hun identiteit bewijzen door middel van *“een geldig identiteitsdocument”*, terwijl het voor de ouders van een minderjarige Belg voorheen volstond om de identiteit aan te tonen met *“een identiteitsdocument”*.

De verzoekende partijen tonen niet aan uit welke bepaling zou kunnen worden afgeleid dat het voorleggen van vervallen reisdocumenten kan volstaan. Het louter vaststellen dat geen geldige identiteitsdocumenten werd voorgelegd naar aanleiding van de aanvragen voor verblijf van meer dan drie maanden in functie van hun zoon volstaat aldus om vast te stellen dat niet werd voldaan aan de voorwaarde voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partijen wijzen op hun blauwe identiteitskaarten, dient de Raad de verwerende partij bij te treden waar zij in de nota opmerkt dat de verzoekende partijen deze stukken niet voorlegden naar aanleiding van de aanvragen tot gezinshereniging van 2 juli 2020. In het kader van een aanvraagprocedure kan van de aanvrager worden verwacht dat hij alle nuttige stukken voorlegt, en zeker als de wettelijke voorwaarden van het verblijfsstatuut dat hij wenst te bekomen het bewijs van identiteit door middel van een geldig identiteitsdocument vereisen. De verzoekende partijen kunnen niet in het kader van hun verzoekschrift dienstig verwijzen naar stukken die eerder al dan niet in hun dossier werden voorgelegd om vrijgesteld te worden van de voorwaarde van het voorleggen van geldige identiteitsdocumenten. Indien zij overigens menen over de geschikte stukken te beschikken, staat niets hen in de weg een nieuwe aanvraag in te dienen. Het doet evenmin ter zake dat de identiteit van de verzoekende partijen in het kader van andere procedures reeds zou zijn nagekeken of vastgesteld. Dit stelt de verzoekende partijen geenszins vrij van de verplichting in het kader van de door hen ingediende aanvragen gezinshereniging een geldig identiteitsdocument voor te leggen.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar het arrest Brax van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 (HvJ, Brax, C-459/99, 25 juli 2002, hierna: het arrest Brax) en in zoverre zij menen dat uit dit arrest volgt dat een onderdaan van een derde land die familielid is van een burger van de Unie, het grondgebied van een lidstaat mag betreden met een vervallen paspoort of met enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit, hetgeen volgens hen impliceert dat het de derdelander toegestaan is om, in België, met

een vervallen reisdocument een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het arrest BRAX gesteld heeft dat “(...) de gemeenschapsregeling betreffende het vrij verkeer van werknemers, het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging niet van toepassing is op situaties die geen enkele aanknopingspunten hebben met die welke door het gemeenschapsrecht worden bedoeld.” Het Hof heeft dus duidelijk aangegeven dat de gemeenschapsregeling niet kan worden toegepast op de situatie van personen die nooit gebruik hebben gemaakt van de in het gemeenschapsrecht voorziene vrijheden (met verwijzing naar de arresten Koua Poirrez (HvJ, Koua Poirrez, C-206/91, 16 december 1992) en Carpenter (HvJ, Carpenter, C-60/00, 11 juli 2002).

In voorliggende zaak hebben de verzoekende partijen aanvragen ingediend om in België te verblijven bij hun Belgisch minderjarig kind. Deze aanvragen worden met andere woorden ingediend met het oog op het verblijf in de lidstaat waarvan de te vervoegen persoon de nationaliteit bezit. Het blijkt niet dat de verzoekende partijen en hun Belgische kind voorafgaand aan de aanvragen daadwerkelijk in een andere EU-lidstaat hebben verbleven en dat het kind van daaruit terugkomt en zich wenst te laten vergezellen door de verzoekende partijen (HvJ, O. en B., C-456/12, 12 maart 2014). In het voorliggende geval is er dan ook geen sprake van het uitoefenen van enig recht op vrij verkeer, zodat niet kan worden ingezien hoe de verzoekende partijen zich nuttig op de bepalingen van het gemeenschapsrecht en de interpretatie van deze bepalingen door het Hof van Justitie zouden kunnen beroepen.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar het Handvest van de Grondrechten van de Unie en zij het hoger belang van het kind invoeren, in die zin dat zij de primaire zorgfiguren zijn van hun babyzoon en per definitie bij hem moeten kunnen verblijven, lijken zij eraan voorbij te gaan dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat zij van hun zoon worden gescheiden doordat zij het Belgisch grondgebied dienen te verlaten. Hun betoog gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Ze gaan er volledig aan voorbij dat er geen enkele verwijderingsmaatregel werd getroffen. De bestreden beslissingen hebben niet tot gevolg dat zij van hun kind worden gescheiden. De verwerende partij weigert enkel het verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen omdat de verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarde voorzien in artikel 40ter, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, namelijk dat zij een geldig identiteitsdocument dienen voor te leggen.

Het betoog van de verzoekende partijen mist op dit punt feitelijke grondslag. Nu er geen verwijderingsmaatregel werd getroffen en de verzoekende partijen aldus niet verplicht worden om het grondgebied te verlaten, maken zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen een impact hebben op hun gezinssituatie zoals die op heden bestaat, laat staan dat deze de belangen van hun minderjarig kind schendt omdat het zou verplicht worden het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partijen kunnen gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij de aanvragen tot het bekomen van een verblijfskaart in functie van hun minderjarige Belgische zoon niet kon weigeren omwille van het voorleggen van vervallen reisdocumenten.

Het feit dat de procedures tot het bekomen van een internationale beschermingsstatus nog lopende zijn, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit rechtspraak van de Raad, dient te worden opgemerkt dat deze rechtspraak in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde kent.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van artikel 40ter, §2, 2° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU